

Ученицитѣ отъ едно руско начално училище изпратили на името на М. Горки своя скроменъ подарѣкъ — помощъ за Месинскитѣ страдалци — сирачета. Между Горки и дѣцата се завързала прѣписка.

Максимъ Горки.

И ето що отговорилъ Горки на полученитѣ отъ тѣхъ писма:

„Драги дѣца!“

„Като получихъ вашитѣ писма, азъ се смѣхъ отъ радостъ, тъй че всички риби надигнаха носоветѣ си надъ водата: искаха да знаятъ, защо се смѣя. Азъ имъ обяснихъ, че на брѣга на другото море живѣятъ славни човѣци; че тѣ сж още мѣнички, но азъ съмъ увѣренъ, че и кога станатъ голѣми, тѣ ще бждатъ пакъ тъй добри — ето защо се радвамъ.

„За да не кажете, че азъ пиша лошо и че не трѣбва да четете написаното, ето защо азъ напечатахъ това писмо на машинка. А вие какъ хубаво пишете! Почакайте, азъ ще запазя вашитѣ писма и нѣкога, слѣдъ 20 години, ще ви ги покажа, — хубави думици ще прочетете вие тамъ!... Напримѣръ, позволете да ви попитамъ: какво е това: перепаха? линтия? Дюжена? Азъ не мога да кърша руския езикъ тъй, както вие това правите. Ако има нѣщо, въ което да съмъ слабъ, то е въ употрѣблението на буквата „ѣ“, само че вие никому не говорете за това... Тази буква всѣкога ме смущава, и когато работата дохожда до нея, азъ се чувствувамъ не като четиредесетъ годишенъ, а като четиригодишно дѣте. Даже въ думитѣ „пять“, „понять“ менъ сѣ ме спѣва това „ѣ“, и току вижъ случило се да пиша — „пѣтъ,, вмѣсто „пять“...“